

ΝΥΧΤΟΠΤΕΡΙΤΕΣ

Όταν ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ πέθαινε πάνω στο σταυρό, οι *Βόλκριν* περνούσαν τη στιγμή του μαρτυρίου του, βάλε έξι μήνες πριν έξι μήνες μετά, με πορεία προς τα εξώτερα.

Όταν οι Πόλεμοι της Φωτιάς μαίνονταν στη Γη, τα σκάφη των *Βόλκριν* περνούσαν ξυστά από τον Αρχαίο Ποσειδώνα, όπου οι θάλασσες δεν είχαν ακόμη όνομα ούτε είχαν αλιευτεί. Όταν έφτασε το πλήρωμα του χρόνου και τα Ομοσπονδα Γήινα Έθνη μεταλλάχτηκαν στην Ομοσπονδιακή Αυτοκρατορία χάρη στον κινητήρα δίνης, οι *Βόλκριν* είχαν φτάσει στις παρυφές του διαστήματος που ανήκε στους Χράνγκαν. Οι Χράνγκαν δεν το πήραν ποτέ χαμπάρι. Όπως κι εμείς, ήταν τέκνα μικρών, αστραφτερών κόσμων, οι οποίοι διέγραφαν κύκλους γύρω από τους διασκορπισμένους ήλιους τους· λίγο νοιάζονταν οι Χράνγκαν και ακόμη λιγότερα γνώριζαν για ό,τι κινείται στα αχανή χάσματα του διαστήματος ανάμεσα στους κόσμους.

Χίλια χρόνια μαίνονταν οι φλόγες των πολέμων και οι *Βόλκριν* τις διέσχιζαν, ανήξεροι και ανέγγιχτοι, ασφαλείς σ' ένα μέρος όπου καμία φωτιά δεν μπορούσε ποτέ να θεριέψει. Ύστερα, η Ομοσπονδιακή Αυτοκρατορία κατακερματίστηκε κι έσβησε, οι Χράνγκαν εξαφανίστηκαν μέσα στο ζόφο της Κατάρρευσης, όμως για τους *Βόλκριν* τίποτα δεν ήταν πιο ζοφερό.

Την εποχή που ο Κλερόνομας ξεκίνησε από τον Άβαλον με το ερευνητικό σκάφος του, οι *Βόλκριν* τον πλησίασαν σε από-

σταση δέκα ετών φωτός. Ο Κλερόνομας βρήκε πολλά πράγματα, όχι όμως και τους *Βόλκριν*. Ούτε τότε ούτε και στη διάρκεια του ταξιδιού της επιστροφής του στον Άβαλον, μια ολόκληρη ζωή μετά.

Όταν ήμουν τριών χρονών, ο Κλερόνομας είχε γίνει σκόνη, τόσο μακρινός και πεθαμένος όσο κι ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ, και οι *Βόλκριν* περνούσαν πλάι από τον Ντάρον. Εκείνη την εποχή, όλοι οι ενσυναισθητικοί Κρέι άρχισαν να φέρονται παρ'όξυνα και κάθονταν ώρες ολόκληρες απενίζοντας τα αστέρια με φωτεινά, σπινθηροβόλα μάτια.

Όταν ενηλικιώθηκα, τα σκάφη των *Βόλκριν* είχαν περάσει τον Τάρα, πέρα από το πεδίο ενσυναίσθησης ακόμη και των Κρέι, πάντοτε με πορεία προς τα εξώτερα.

Τώρα πια γέρασα, και γερονάω κι άλλο, κι οι *Βόλκριν* σύντομα θα διαπεράσουν το Πέπλο του Μαυλιστή, εκεί όπου κρέμεται σαν μαύρη ομίχλη ανάμεσα στ' αστέρια. Κι ακολουθούμε, ακολουθούμε. Μέσα από τα ζοφερά χάσματα του διαστήματος όπου κανείς δεν πηγαίνει, μέσα από το κενό, μέσα από την ακατάπαυστη σιωπή, ο *Νυχτοπτερίτης* μου κι εγώ τους καταδιώκουμε.

Διέσχισαν με αργές κινήσεις το διάφανο σωληνοειδή διάδρομο που συνέδεε τις τροχιακές αποβάθρες με το σκάφος που τους περίμενε μπροστά τους, ενώ γραπώνονταν απ' όπου μπορούσαν για να κατανικήσουν την έλλειψη βαρύτητας.

Η Μελάνθα Τζιολ, η μόνη ανάμεσά τους που δεν έμοιαζε να νιώθει αδέξια και άβολα ενώ βρισκόταν σε ελεύθερη πτώση, σταμάτησε μια στιγμή για να κοιτάξει τη διάστικτη σφαίρα του Άβαλον από κάτω τους, μια επιβλητική αχανή έκταση από νεφρίτη και κεχριμπάρι. Χαμογέλασε και προχώρησε σβέλτα στο διάδρομο, προσπερνώντας με αβίαστες, γεμάτες χάρη κινήσεις τους συντρόφους της. Είχαν επιβιβαστεί και παλαιότερα σε διαστημόπλοια, όλοι τους, όμως ποτέ τους με αυτό τον τρόπο. Τα σκάφη στην πλειονότητά τους έδεναν κατευθείαν στο διαστη-

μικό σταθμό αιωρούμενα, όμως το σκάφος που είχε ναυλώσει ο Καρόλι ντ'Μπράνιν για την ερευνητική αποστολή του ήταν υπερβολικά μεγάλο και με πολύ ιδιαίτερο σχεδιασμό. Δέσποζε μπροστά τους· τρία μικρά ελλειψοειδή παρατεταγμένα δίπλα δίπλα, από κάτω και κάθετα σε αυτά δύο μεγαλύτερες σφαίρες με τον κύλινδρο του μηχανοστασίου ανάμεσά τους. Όλα τα τμήματα του πάλλενκου, λιτού σκάφους συνδέονταν μεταξύ τους με σωληνοειδείς διαδρόμους.

Η Μελάνθα Τζιρλ ήταν η πρώτη που μπήκε στον αεροστεγή θάλαμο μετάβασης. Οι άλλοι την ακολούθησαν πιο αργά, ένας ένας, μέχρι που επιβιβάστηκαν όλοι· πέντε γυναίκες και τέσσερις άντρες, όλοι τους επιστήμονες και λόγιοι της Ακαδημίας, και ο καθένας κουβαλούσε τη δική του ιστορία, τόσο διαφορετική από των συντρόφων του όσο και τα επιστημονικά πεδία στα οποία ειδικεύονταν. Ο εύθραυστος νεαρός τηλεπαθητικός, ο Θείλ Λάσαμερ, μπήκε τελευταίος. Έριξε μια νευρική ματιά ολόγυρά του ενώ οι υπόλοιποι είχαν πιάσει ψιλή κουβέντα και περίμεναν να ολοκληρωθεί η διαδικασία εισόδου. «Μας παρακολουθούν» είπε.

Η εξωτερική θύρα έκλεισε πίσω τους, ο σωληνοειδής διάδρομος αποσυνδέθηκε· ήταν η σειρά της εσωτερικής θύρας ν' ανοίξει. «Καλώς ήρθατε στο *Νυχτοπερίτη* μου» ακούστηκε από μέσα μια μειλίχια φωνή.

Δεν ήταν όμως κανείς εκεί.

Η Μελάνθα Τζιρλ προχώρησε στο διάδρομο του σκάφους. «Γεια» είπε, κοιτώντας απορημένα γύρω της. Ο Καρόλι ντ'Μπράνιν την ακολούθησε.

«Γεια» αποκρίθηκε η μειλίχια φωνή. Ερχόταν από το μεταλλικό πλέγμα του συστήματος ενδοεπικοινωνίας, κάτω από μια σβηστή οθόνη. «Είμαι ο Ρόιντ Έρις, ο κυβερνήτης του *Νυχτοπερίτη*. Χαίρομαι που σε βλέπω ξανά, Καρόλι, και χαίρομαι που καλωσορίζω εσάς τους υπόλοιπους.»

«Πού είσαι;» πετάχτηκε κάποιος επιτακτικά.

«Στα διαμερίσματά μου, που καταλαμβάνουν το ήμισυ της

παρούσας σφαίρας υποστήριξης ζωής» αποκρίθηκε φιλικά η φωνή του Ρόιντ Έρις. «Το άλλο μισό αποτελείται από ένα σαλόνι-βιβλιοθήκη-κουζίνα, δύο θαλάμους υγιεινής, μια διπλή καμπίνα και άλλη μία, αρκετά μικρή, μονή καμπίνα. Λυπάμαι, όμως οι υπόλοιποι θα πρέπει να στήσετε υπνοκουκούλια στις σφαίρες εμπορευμάτων. Ο *Νυχτοπερίτης* σχεδιάστηκε ως εμπορικό σκάφος, όχι επιβατηγό. Ωστόσο, έχω ανοίξει όλους τους διαδρόμους και τους αεροφράκτες που απαιτούνται, ώστε οι σφαίρες-αμπάρια να διαθέτουν αέρα, θέρμανση και νερό. Σκέφτηκα πως θα ήταν πιο άνετο για σας. Ο εξοπλισμός και οι υπολογιστές σας είναι αποθηκευμένοι στα αμπάρια, αλλά, σας διαβεβαιώ, υπάρχει ακόμη αρκετός χώρος. Προτείνω να βολευτείτε και ύστερα να συναντηθείτε στο σαλόνι για το γεύμα.»

«Θα είσαι κι εσύ εκεί;» ρώτησε η ψιοψυχίστρια, μια ξινή γυναίκα με στενόμακρο πρόσωπο και μυτερό σαγόνι. Την έλεγαν Άγκαθα Μάριτζ-Μπλακ.

«Κατά κάποιον τρόπο» αποκρίθηκε ο Ρόιντ Έρις «κατά κάποιον τρόπο.»

Το φάντασμα εμφανίστηκε την ώρα του γεύματος.

Βρήκαν με ευκολία το σαλόνι, αφού πρώτα έστησαν τα υπνοκουκούλια τους και τακτοποίησαν τα προσωπικά τους αντικείμενα στα δωμάτιά τους. Το σαλόνι ήταν η μεγαλύτερη αίθουσα σε αυτό το τμήμα του σκάφους. Τη μια άκρη του καταλάμβανε μια πλήρως εξοπλισμένη κουζίνα, φουλαρισμένη με προμήθειες. Στην άλλη άκρη έβλεπες μερικές άνετες πολυθρόνες, δύο μηχανές ανάγνωσης, έναν ολογραφικό προβολέα και έναν τοίχο γεμάτο βιβλία και ταινίες και κρυσταλλικά τσιπ. Στο κέντρο της αίθουσας βρισκόταν ένα μακρύ τραπέζι με καρέκλες για δέκα άτομα.

Ένα ελαφρύ γεύμα τούς περίμενε ζεστό ζεστό. Οι επιστήμονες σερβιρίστηκαν και κάθισαν στο τραπέζι γελώντας και μιλώντας αναμεταξύ τους, πολύ πιο άνετοι τώρα απ' ό,τι στη διάρκεια της επιβίβασής τους. Το βαρυντικό πλέγμα του πλοίου

είχε ενεργοποιηθεί, κάτι που συνέβαλε κατά πολύ στην ευδιαθεσία τους· η αμμηχανία και η ναυτία της μετάβασης σε συνθήκες έλλειψης βαρύτητας σύντομα ξεχάστηκαν.

Εντέλει, όλες οι θέσεις στο τραπέζι καταλήφθηκαν εκτός από μία, στην κεφαλή.

Το φάντασμα υλοποιήθηκε εκεί.

Κάθε συζήτηση κόπηκε.

«Γεια σας» είπε το φάσμα, ο λαμπερός ίσκιος ενός λυγερού νεαρού άντρα με ξέθωρα μάτια και λευκά μαλλιά. Το στίλ ντυσίματός του ήταν εκτός μόδας εδώ και καμιά εικοσαριά χρόνια· φορούσε μια φαρδιά αχνογάλανη πουκαμίσια με μανίκια που φούσκωναν στους καρπούς και εφαρμοστό λευκό παντελόνι με ενσωματωμένες μπότες. Οι επιβάτες έβλεπαν από μέσα του, ενώ τα μάτια του φάσματος δεν τους έβλεπαν καν.

«Ολόγραμμα» είπε η Άλις Νόρθγουιντ, η κοντή, γεροδεμένη ξενοτεχνολόγος.

«Ρόιντ, Ρόιντ, δεν καταλαβαίνω» είπε ο Καρόλι ντ'Μπράνιν καρφώνοντας το βλέμμα του στο φάντασμα. «Τι είν' αυτό; Γιατί μας απευθύνεσαι μέσω ολογράμματος; Δε θα καθίσεις μαζί μας αυτοπροσώπως;»

Ένα αχνό μειδίαμα σχηματίστηκε στα χείλη του φαντάσματος, και σήκωσε το χέρι του. «Τα διαμερίσματά μου είναι στην άλλη πλευρά αυτού του τοίχου» είπε. «Φοβάμαι πως δεν υπάρχει πόρτα ή θυρίδα μεταξύ των δύο ημίσεων της σφαίρας. Περνώ τον περισσότερο χρόνο μου μόνος μου και προσδίνω μεγάλη αξία στις ιδιωτικές στιγμές μου. Ελπίζω πως όλοι σας θα κατανοήσετε και θα σεβαστείτε τις επιθυμίες μου. Παρ' όλ' αυτά, θα είμαι αβρός οικοδεσπότης. Εδώ, στο σαλόνι, το ολόγραμμά μου μπορεί να σας συντροφεύει. Διαφορετικά, αν χρειαστείτε οτιδήποτε, αν θελήσετε να μου μιλήσετε, απλώς χρησιμοποιήστε το σύστημα ενδοεπικοινωνίας. Τώρα, παρακαλώ, συνεχίστε το γεύμα και την κουβέντα σας. Μετά χαράς θα σας ακούσω. Πέρασε πολύς καιρός από την τελευταία φορά που είχα επιβάτες.»

Προσπάθησαν. Ωστόσο η παρουσία του φαντάσματος στην κεφαλή του τραπεζιού βάραινε την ατμόσφαιρα, και το γεύμα κύλησε γρήγορα και βεβιασμένα.

Από τη στιγμή που ο *Νυχτοπερίτης* μπήκε σε λειτουργία δίνης, ο Ρόιντ Έρις παρακολουθούσε τους επιβάτες του.

Μέσα σε λίγες μέρες οι περισσότεροι επιστήμονες συνήθισαν την ασώματη φωνή που ακουγόταν από το σύστημα ενδο-επικοινωνίας και το ολογραφικό φάσμα στο σαλόνι, όμως μόνο η Μελάνθα Τζιρλ και ο Καρόλι ντ'Μπράνιν έμοιαζαν να αισθάνονται πραγματικά άνετα με την παρουσία του. Οι άλλοι θα ένιωθαν ακόμη πιο άβολα αν ήξεραν πως ο Ρόιντ ήταν πάντοτε μαζί τους. Πάντοτε και παντού παρακολουθούσε. Ακόμη και στους θαλάμους υγιεινής, ο Ρόιντ είχε μάτια κι αυτιά.

Τους παρακολουθούσε να δουλεύουν, να τρώνε, να κοιμούνται, να συνουσιάζονται· άκουγε ακούραστα τις κουβέντες τους. Μέσα σε μια βδομάδα τούς είχε μάθει όλους, και τους εννιά, και είχε αρχίσει να ξετρυνώνει τα ένοχα μικρά μυστικά τους.

Η κυβερνητίστρια, η Λόμι Θορν, μιλούσε στους υπολογιστές της και έμοιαζε να προτιμά την παρέα τους από εκείνη των ανθρώπων. Ήταν ευφυής και εύστοχη, με αεικίνητο, εκφραστικό πρόσωπο και μικρόσωμη, με σφιχτό αγορίστικο σώμα· οι άλλοι στην πλειονότητά τους την έβρισκαν ελκυστική, όμως εκείνης δεν της άρεσε να την αγγίζουν. Έκανε μία φορά μόνο σεξ, με τη Μελάνθα Τζιρλ. Η Λόμι Θορν φορούσε πονκαμίσες από απαλό μεταλλοῦφασμα και στον αριστερό της καρπό είχε ένα εμφύτευμα διεπαφής, ώστε να έχει απευθείας πρόσβαση στους υπολογιστές της.

Ο ξενοβιολόγος, ο Ρόαν Κριστόφορις, ήταν ένας κατσούφης, εριστικός άντρας, ένας κυνικός που μετά βίας συγκάλυπτε την απαξίωσή του προς τους συναδέλφους του, ένας μοναχικός πότης. Ήταν ψηλός, καμπούρης κι άσχημος.

Οι δυο γλωσσολόγοι, ο Ντάνελ και η Λίντραν, δημοσίως ήταν εραστές και κρατιούνταν συνεχώς χεράκι χεράκι και στή-

ρίζαν ο ένας τον άλλο. Στις ιδιωτικές στιγμές τους όμως τσακωνονταν άσχημα. Η Λίντραν είχε τρομερά καυστικό χιούμορ και αρεσκόταν να χτυπάει τον Ντάνελ εκεί που τον πονούσε περισσότερο, με αστεία για την επαγγελματική επάρκειά του. Έκαναν συχνά σεξ και οι δυο τους, απλώς όχι μεταξύ τους.

Η Αγκαθα Μάριτζ-Μπλακ, η ψιοψυχίστρια, ήταν υποχόνδρια με τάση για βαριά κατάθλιψη, η οποία επιδειωνόταν στο περίκλειστο, στριμωγμένο περιβάλλον του *Νυχτοπερίτη*.

Η ξενοτεχνολόγος Άλις Νόρθγουιντ έτρωγε διαρκώς και ποτέ δεν πλενόταν. Τα κοντόχοντρα νύχια των δαχτύλων της μάζευαν μαύρη βρόμα από κάτω τους και φορούσε την ίδια ολόσωμη φόρμα για τις δύο πρώτες βδομάδες του ταξιδιού, βγάζοντάς τη μόνο όταν έκανε σεξ, και τότε ακόμη για ελάχιστη ώρα.

Ο τηλεπαθητικός Θείλ Λάσαμερ ήταν νευρικός και κυκλοθυμικός, φοβόταν τους πάντες γύρω του, ωστόσο από την άλλη ήταν επιρρεπής σε κρίσεις αλαζονείας, στη διάρκεια των οποίων χλεύαζε τους συντρόφους του με τις σκέψεις που είχε υφαρπάξει από το μυαλό τους.

Ο Ρόιντ Έρις τούς παρακολουθούσε όλους, τους μελετούσε, ζούσε μαζί τους και μέσα από αυτούς. Δεν απέρριπτε κανέναν, ούτε καν εκείνους που του ήταν οι πιο απεχθείς. Ωστόσο, όταν πια ο *Νυχτοπερίτης* ταξίδευε ήδη δύο βδομάδες, χαμένος στους στροβιλισμούς της λειτουργίας δίνης, η προσοχή του ήταν πλέον εστιασμένη κυρίως σε δύο από τους επιβάτες του.

«Και, περισσότερο απ' όλα, θέλω να μάθω το *γιατί*» του είπε ο Καρόλι ντ'Μπράνιν μια ψευδονύχτα της δεύτερης βδομάδας μετά την αναχώρησή τους από τον Άβαλον.

Το αγλαόμορφο φάντασμα του Ρόιντ Έρις καθόταν κοντά στον ντ'Μπράνιν στο μισοσκοτάδο του σαλονιού, παρακολουθώντας τον καθώς έπινε τη γλυκόπικρη σοκολάτα του. Όλοι οι άλλοι κοιμόντουσαν. Η μέρα και η νύχτα δεν έχουν νόημα σ' ένα αστρόπλοιο, όμως ο *Νυχτοπερίτης* τηρούσε τους συνήθειες

κύκλους του ημερονυκτίου και οι περισσότεροι επιβάτες τούς ακολουθούσαν. Ο γερο-ντ'Μπράνιν, διοικητικό στέλεχος, πανεπιστήμονας και επικεφαλής της αποστολής, ήταν η εξαίρεση· τηρούσε το δικό του χρονοδιάγραμμα, προτιμούσε να δουλεύει παρά να κοιμάται, και τίποτα δεν τον ευχαριστούσε περισσότερο από το να μιλάει για την προσφιλή του εμμονή, τους *Βόλκριν* που κυνηγούσε.

«Το “αν” είναι επίσης σημαντικό, Καρόλι» του απάντησε ο Ρόιντ. «Μπορείς πραγματικά να είσαι σίγουρος για την ύπαρξη αυτών των εξωγήινων σου;»

«Εγώ μπορώ να είμαι σίγουρος» είπε ο Καρόλι ντ'Μπράνιν, κλείνοντας παιχνιδιάρικα το μάτι του. Ήταν γεροδεμένος άντρας, κοντός και αδύνατος, με περιποιημένα σκούρα γκριζα μαλλιά και το χιτώνιό του ήταν σχεδόν εμμονικά πεντακάθαρο, όμως οι γεμάτες ενθουσιασμό χειρονομίες του και οι παθιασμένες εξάρσεις του έρχονταν σε αντίθεση με το αυστηρό παρουνισιαστικό του. «Και αυτό είναι αρκετό. Αν ήταν σίγουροι και όλοι οι υπόλοιποι, τώρα θα είχαμε ολόκληρο στόλο από ερευνητικά σκάφη αντί για το μικρό σου *Νυχτοπερίτη*.» Ήπιε μια γουλιά από τη ζεστή σοκολάτα του και αναστέναξε γεμάτος ικανοποίηση. «Ξέρεις τους Νορ Τ'άλους, Ρόιντ;»

Το όνομα του ήταν ξένο, όμως ο Ρόιντ χρειάστηκε μόλις λίγα δευτερόλεπτα για να συμβουλευτεί τη βιβλιοθήκη του υπολογιστή του. «Μια εξωγήινη φυλή στην άλλη άκρη του ανθρωπίνου διαστήματος πέρα από τους κόσμους των Φίντι και των Ντάμους. Πιθανότατα θρύλος.»

Ο ντ'Μπράνιν γέλασε σιγανά. «Όχι, όχι, όχι! Η βιβλιοθήκη σου είναι παρωχημένη, φίλε μου, πρέπει να την αναβαθμίσεις την επόμενη φορά που θα επισκεφθείς τον Άβαλον. Όχι θρύλοι, όχι, είναι αρκετά πραγματικοί, μολονότι πολύ μακριά. Έχουμε ελάχιστες πληροφορίες για τους Νορ Τ'άλους, όμως είμαστε σίγουροι για την ύπαρξή τους, παρότι εσύ κι εγώ ίσως να μη συναντήσουμε ποτέ κάποιον από αυτούς. Οι Νορ Τ'άλους ήταν όμως η αρχή όλου αυτού.»

«Πες μου» τον προέτρεψε ο Ρόιντ. «Με ενδιαφέρει η δουλειά σου, Καρόλι.»

«Κωδικοποιούσα πληροφορίες και τις καταχωρούσα στους υπολογιστές της Ακαδημίας, ένα πακέτο δεδομένων που είχε μόλις φτάσει από τον Νταμ Τούλιαν ύστερα από είκοσι πρότυπα χρόνια μετάβασης. Ένα τμήμα αφορούσε τις παραδόσεις και τις δοξασίες των Νορ Τ'άλους. Δεν είχα ιδέα πόσο καιρό είχε χρειαστεί για να φτάσει στον Νταμ Τούλιαν ή τι πορεία είχε ακολουθήσει, δεν είχε σημασία όμως – οι δοξασίες είναι άχρονες έτσι και αλλιώς και το υλικό ήταν συναρπαστικό. Το ήξερες πως το πρώτο μου πτυχίο ήταν στην ξενομυθολογία;»

«Όχι, δεν το ήξερα. Συνέχισε, σε παρακαλώ.»

«Η ιστορία των *Βόλκριν* περιλαμβάνόταν μαζί με τους άλλους μύθους των Νορ Τ'άλους. Με γέμισε δέος· μια φυλή νοήμωνων όντων που ξεκίνησαν από κάποια μυστηριώδη κοιτίδα στον πυρήνα του γαλαξία τους και προχωρούν με τα σκάφη τους προς τα άκρα του γαλαξία αυτού και -έτσι τουλάχιστον διατείνεται ο μύθος- ο τελικός προορισμός τους είναι το ίδιο το διαγαλαξιακό διάστημα. Εντωμεταξύ πάντοτε φροντίζουν να μένουν στο διαστρικό διάστημα, ούτε μία προσεδάφιση σε πλανήτη, σπανίως πλησιάζουν τα άστρα σε απόσταση μικρότερη από ένα έτος φωτός.» Τα μάτια του ντ'Μπράνιν σπίθιζαν και, καθώς μιλούσε, άνοιξε τα χέρια του διάπλατα γεμάτος έξαψη, λες και μπορούσε να αγκαλιάσει μέσα τους όλο το γαλαξία. «Και το κάνουν αυτό *χωρίς κινητήρα δίνης*, Ρόιντ, αυτό είναι το πραγματικό θαύμα! Το κάνουν με σκάφη που κινούνται με ταχύτητες που ισούνται με ένα κλάσμα μόνο της ταχύτητας του φωτός! Αυτή ήταν η λεπτομέρεια που με συνάρπασε! Πόσο διαφορετικοί πρέπει να είναι οι *Βόλκριν* μου – σοφοί και υπομονετικοί, με μακροζωία και μακρόπνοοι, χωρίς κανένα από τα χαρακτηριστικά -τρομερή βιάση και πάθος- που κατακυριεύουν τις υποδεέστερες φυλές. Σκέψου πόσο *αρχαία* πρέπει να είναι τα σκάφη αυτά των *Βόλκριν*!»

«Αρχαία» συμφώνησε ο Ρόιντ. «Καρόλι, είπες σκάφη. Περισσότερα από ένα δηλαδή;»

«Ω, ναι» αποκρίθηκε ο ντ'Μπράνιν. «Σύμφωνα με τους Νορ Τ'άλους, εμφανίστηκαν πρώτα κάνα δυο στις μύχιες παρυφές της σφαίρας εμπορικής επιρροής τους, όμως σύντομα ακολούθησαν κι άλλα. Εκατοντάδες από δαύτα, το καθένα τους να κινείται μόνο του, μοναχικό, με πορεία προς τα εξώτερα, πάντα προς τα εξώτερα. Η κατεύθυνση ήταν πάντοτε η ίδια. Για δεκαπέντε χιλιάδες πρότυπα χρόνια κινούνταν ανάμεσα στα άστρα των Νορ Τ'άλους και ύστερα άρχισαν να χάνονται. Ο μύθος λέει πως το τελευταίο σκάφος των *Βόλκριν* έφυγε πριν από τρεις χιλιάδες χρόνια.»

«Δεκαοχτώ χιλιάδες χρόνια» έκανε την πρόσθεση ο Ρόιντ. «Τόσο αρχαίοι είναι οι Νορ Τ'άλους;»

«Όχι στα διαστρικά ταξίδια, όχι» είπε χαμογελώντας ο ντ'Μπράνιν. «Σύμφωνα με τη δική τους ιστορία, οι Νορ Τ'άλους παρουσιάζουν ανεπτυγμένο πολιτισμό μόνο για εννιά χιλιάδες χρόνια. Αυτό με προβλημάτισε για λίγο, καθότι φαινομενικά καθιστούσε την ιστορία των *Βόλκριν* ξεκάθαρα θρύλο. Έναν υπέροχο θρύλο, το ομολογώ, όμως τίποτε παραπάνω.

»Τελικά, ωστόσο, μου ήταν αδύνατο να παρατήσω το θέμα. Στον ελεύθερό μου χρόνο έκανα τις έρευνές μου, διασταυρώνοντας τα γεγονότα με τα στοιχεία της κοσμολογίας άλλων εξωγήινων φυλών, προκειμένου να διαπιστώσω αν κι άλλες ράτσες μοιράζονταν τον ίδιο μύθο με τους Νορ Τ'άλους. Η σκέψη μου ήταν ότι ίσως μπορούσα να γράψω τη διατριβή μου πάνω σ' αυτό το θέμα. Έμοιαζε καρποφόρα ερευνητική απραπός.

»Εξεπλάγην με όσα βρήκα. Τίποτα από τους Χράνγκαν ή από τις υπόδουλες στους Χράνγκαν φυλές, όμως αυτό έβγαζε νόημα, βλέπεις. Εφόσον βρίσκονταν *εκτός* του ανθρώπινου διαστήματος, οι *Βόλκριν* αποκλείεται να είχαν φτάσει στους Χράνγκαν χωρίς να έχουν περάσει πρώτα μέσα από τη δική μας σφαίρα επιρροής. Όταν όμως κοίταξα *εντός*, βρήκα πα-

ντού ιστορίες για τους *Βόλκριν*.» Ο ντ'Μπράνιν έγειρε μπροστά ανυπόμονα. «Αχ, Ρόιντ, ιστορίες, μα τι ιστορίες!»

«Πες μου» ήταν η αντίδραση του Ρόιντ.

«Οι Φίντι τους αποκαλούν *άι-γουνάιβι*, που μεταφράζεται κάπως σαν ορδή του κενού ή σκοτεινή ορδή. Κάθε ορδή των Φίντι έχει την ίδια ιστορία να διηγηθεί, μόνο οι ψιοανάητροι δυσπιστούν. Τα σκάφη τους λέγεται πως είναι αχανή, πολύ μεγαλύτερα από κάθε γνωστό σκάφος στη δική τους ή στην ανθρώπινη ιστορία. Πολεμικά, λένε. Υπάρχει μια ιστορία για μια χαμένη ορδή των Φίντι, τριακόσια σκάφη υπό το *ράλα-φιν*, που καταστράφηκαν ολοσχερώς όταν συναντήθηκαν με ένα σκάφος των *άι-γουνάιβι*. Φυσικά, αυτό συνέβη πολλές χιλιάδες χρόνια πριν, οπότε οι λεπτομέρειες είναι ασαφείς.

»Ο μύθος των Ντάμους είναι διαφορετικός, όμως τον δέχονται ως εμπειριστατωμένο γεγονός – και οι Ντάμους, ξέρεις, είναι η αρχαιότερη φυλή που έχουμε συναντήσει. Ο λαός των χασμάτων, έτσι αποκαλούν τους *Βόλκριν* μου. Υπέροχες ιστορίες, Ρόιντ, υπέροχες! Σκάφη σαν τεράστιες σκοτεινές πόλεις, ακίνητα και σιωπηρά, που κινούνται με πιο αργό ρυθμό απ' ό,τι το σύμπαν γύρω τους. Οι θρύλοι των Ντάμους λένε πως οι *Βόλκριν* είναι πρόσφυγες πολέμου, ενός ασύλληπτου πολέμου στον πυρήνα του γαλαξία, στις απαρχές του χρόνου. Εγκατέλειψαν τους κόσμους και τα αστέρια στα οποία εξελίχθηκε η φυλή τους και αναζήτησαν την αληθινή ειρήνη στο κενό του διαστήματος.

»Τα γεθσοειδή του Άαθ έχουν έναν παρόμοιο θρύλο, η δική τους ιστορία όμως λέει πως αυτός ο πόλεμος κατέστρεψε κάθε ίχνος ζωής στο γαλαξία μας και πως οι *Βόλκριν* είναι κάποιου είδους θεότητες και σπέρνουν ξανά τη ζωή στους κόσμους από τους οποίους περνούν. Άλλες φυλές τούς θεωρούν είτε αγγελιαφόρους του θεού είτε ισκίους βγαλμένους από την κόλαση που μας προειδοποιούν να το σκάσουμε, να γλιτώσουμε από τον τρόπο που θα ξεπηδήσει σύντομα από τον πυρήνα του γαλαξία.»

«Οι ιστορίες σου αντικρούουν η μια την άλλη, Καρόλι.»